

කතුවැකිය

ස්වභාවධර්මයට සම්පව දිවි ගෙවීමට වෙර දරමු

ආහාර, බෙහෙත්තේන් සහ වෙසෙන නිවහන මිනිසාගේ මූලික අවශ්‍යතා ලෙස අනාදිමත් කාලයක සිට සලකනු ලැබීය. ඉතා අතන අනිතයේදී අප මුතුන්මිත්තන් මේ සියල්ලම ලබාගත්තේ ස්වභාවයෙනි. කල්යන්ම පරිසරයෙන් ආහාර සහ ඖෂධ ලබාගන්නාදී තමන් වෙසෙන නිවෙස් සඳහා ස්වභාවිකව නිර්මාණයව තිබූ ගල්ගුහා වැනි ස්ථාන භාවිත කිරීමට හුරුවූහ. ගල්ගුහා ජීවිතයෙන් මැන්ව ඉන්පසු ඔවුන් පැමිණියේ පැල්පත් වැනි තැනු ගෘහයන් හි විසීමටය. මුල්යුගයේ පැල්පත් තනිකරම කොළ අතු ඇතුළු ශාක කොටස්වලින් නිර්මාණය කරගත් අතර ක්‍රමයෙන් පැල්පත් බිත්ති මැටියෙන්, වර්විචියෙන් සහ ගලින් සැකසීමට ඔවුහු යොමුවූහ. එහෙත් නිවසේ වහලයට බොහෝවිට අතුරිකිලි, පිදුරු, තල් අතු සහ පොල් අතු වැනි අතු වර්ග යොදාගැනින. මේ සියළු නිර්මාණයන්හි පැවති විශේෂත්වය වූයේ ඒවා කිසිවිටෙකත් පරිසරයට හර්ෂනයක් හෝ අනියෝගයක් හෝ නොවී පැවතීමය.

විද්‍යාවෙන් සහ තාක්ෂණයෙන් මිනිසා දියුණුවීමත් සමග මේ සියල්ල වෙනස්විය. වර්තමාන ගෘහ නිර්මාණ ශිල්පීහු තම උගත්කම, දැනුම සහ නිර්මාණශීලී හැකියාව යොදා ගනු ලැබූයේ සුබෝපහෝගී ජීවිත ගත කිරීමට අවශ්‍ය පහසුකම් සැපයීම සඳහාය. විදුලි පංකා, විදුලි ආලෝකය සහ වායු සම්කරණ භාවිතය පුළුල්ව පැතිර ගියේ සමහරවිට දොරක් - ජනේලයක් නොඇර වාතය මෙන්ම ආලෝකයද රසිසේ ලබාගැනීමේ පහසුකම් ලංකරමිනි. එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ විශාල වශයෙන් බලශක්ති පාරිභෝජනයත් එහි ඵලයක් ලෙස ශක්ති උග්‍රතාවකට හා පරිසර විනාශයකට මිනිසාට මුහුණපෑමටත් සිදුවීමය.

මෙම ගැටළුව අවබෝධ කරගැනීමත් සමග මිනිසා තමන් විසින් නිර්මාණය කරන නිර්මිත ගොඩනැගිලි සහ නිර්මිත පරිසර ජනනාවට අවශ්‍ය පහසුකම් සලසන අතරම පරිසරය සුරකින සහ ශක්ති පරිභෝජනය අවම කරන නිර්මාණයන් සහ ගොඩනැගිලි බවට පරිවර්තනය කරමින් සිටිති. ශ්‍රී ලංකාවවැනි සර්ම කලාපීය රටවලට දවල් කාලයේදී අවශ්‍ය තරම් ආලෝකය ලබාගැනීමටත්, දිවාරු දෙකේදීම වාතය සපයා ගැනීම සඳහා දොර, ජනෙල් හා වාකවුළු තැබීමටත් හැකියාව පවතියි. එහෙයින් ස්වභාවික ආලෝකය සහ වායු මං අහුරන සේ ඉදිකිරීම්

සිදුකිරීමේ අවශ්‍යතාවක් දැකිය නොහැකිය. හපුතලේ ඇඩ්ෂම් බංගලාව නම් කඳුකර මන්දිරය, සබරගමුවේ මඩුවන්ගල වලව්ව ඇතුළු දිවයිනේ බොහෝ පළාත්වල පැරණි වලව් හා මන්දිර ආදී උදාහරණ මෙහිදී මතකයට නැගේ. කළුතර රිච්මන්ඩ් කාසල් මන්දිරයේ සාලය තුළට “වායු සම්කරණය කළ” වාතය ලැබෙනුයේ කළු ගඟ දෙසින් හමන සුළං ගෙනුළුට ගෙන එන සේ එහි පදනමෙහි තබා තිබූ කවුළු තුළිනි.

මෙවර “විදුරාව” සඟරාව සිය තේමාව ලෙස නිර්මිත පරිසරය සහ ගොඩනැගිලි පිළිබඳ අවධානය යොමුකිරීමට අදහස් කරනු ලැබූයේ ස්වභාවධර්මය සමග ජීවත්වීමේ අවශ්‍යතාවය අද ලොව පුරා දැනෙමින් පවතින්නක් බැවිනි.

ගොහොරු බිම් සනීපාරක්ෂක ලෙස ගොඩකිරීමට, උද්‍යාන සකස් කිරීමට, පොහොර නිපදවීමට කසළ යොදාගන්නා බව ලොව දසනින් ලැබෙන තොරතුරු තුළින් පැහැදිලි වෙයි. අපට එතරම් අත නොවන සිංගප්පූරුව හා ඊශ්‍රායලය වැනි රටවල කසළවලින් ගොඩ කළ බිම්, ළමා උද්‍යානවැනි විසිතුරු බිම් බවට පත්කර ඇත්තේ නවීන තාක්ෂණය කදිමට උපයෝගී කරගනිමිනි. කොතැනක හෝ එක්රැස්වන කසළ තවත් තැනකට ගොස් හැලීම නිසිලෙස කසළ කළමනාකරණයක් ලෙස කිසිසේත්ම හැඳින්විය නොහැකිය. ඒ තමන්ගේ හිසරදය තවත් කෙනෙකු අත පත් කිරීමක් පමණය.

කසළ නිසිලෙස එක්රැස් කිරීමත්, ඒවා මිනිස්, සත්ව හා ශාක ප්‍රජාවන්ට හානි නොවන ලෙස ඉවත් කිරීමත් රජයේ සහ පළාත් පාලන ආයතනවල වගකීම බවට සැකයක් නැත. එහෙත් වගකිවයුතු පුරවැසියන් ලෙස අප එදිනෙදා උපදවන කසළ ප්‍රමාණය අවම කිරීම අප වෙත පැටවෙන වගකීමක් හා යුතුකමක් නොවේද?

අවම භාවිතය, නැවත භාවිතය හා ප්‍රතිචක්‍රීකරණය යන කසළ පාලනයේ ජාත්‍යන්තර මූලධර්මවලට අනුගත වෙමින් එම වගකීම ඉටුකිරීමට පාසැල් වයසේ සිටම අප උනන්දු විය යුතුය. ඒ සඳහා අපගේ දෙමව්පියන්, ඥාතින්, මිත්‍රයන් හා අනෙකුත් වැඩිහිටියන්ට මග පෙන්වීමද පාසැල් ගුරු - ශිෂ්‍ය ප්‍රජාවේ වගකීමක් ලෙස “විදුරාව” දකියි.

තුසිත මලලසේකර